

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J.
MAAS

วงศ์
แห่ง
ปราณ
และ
นภา

CRESCENT
CITY

อรานดา เหมศุภา แปล

ΞΙΛ

ELIX
Ignite Your Soul

CRESCENT CITY

วจศ
แห่ง
ปราณ
และ
นภา

SARAH J. MAAS

จรวงคณา เหมศุกล แป

แต่ โรบิน ฐ
ตัวแทนผู้ไม่กลัวใคร และเพื่อนแท้ของฉัน

คำนำสำนักพิมพ์

เหตุการณ์อสุรกายจากนรกบุกนครเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว นับเป็น
โศกนาฏกรรมใหญ่ของนครจันทร์เสี้ยวหรือนครลูนาทิเียนอันมีชีวิตชีวา และ
เหตุการณ์นั้นเองได้เผยให้ทุกคนรู้ทั่วกันว่าไบรซ์ ควินแลนไม่ใช่เพียงหญิงสาว
ธรรมดาๆ แต่เป็นถึงเจ้าหญิงผู้กำเนิดจากดวงดาว ผู้ครอบครองพลังที่ยิ่งใหญ่
จนแม้แต่ผู้มีอำนาจตัวจริงของโลกนี้อย่างคณะแอสเทอริยังต้องจับตาดู

ทุกคนในลูนาทิเียนพยายามก้าวผ่านฝันร้ายและเดินทางต่อไปตามปกติ
เช่นเดียวกับ ไบรซ์ ควินแลน และแฟนหนุ่มสุดฮอตอย่าง ฮันต์ อะทาลาร์
ซึ่งได้รับคำสั่งโดยตรงจากแอสเทอริให้ใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา อย่าได้หาเรื่องใส่ตัว

แต่ถึงอย่างไรเรื่องวุ่นวายต่างๆ ก็ยังตามติดพวกเขาราวกับมีแรงดึงดูด
เมื่อทั้งสองและพวกเพื่อน ๆ อย่างรุห์น ดานาน พี่ชายต่างแม่ผู้กลายมาเป็นคู่หู
รู้ใจของไบรซ์ อีธาน ฮอลสตรอม หมาป่าเพื่อนเก่าที่กลับมาใกล้ชิดกันอีกครั้ง
และเทเรียน เคทอส เมอร์หนุ่มเจ้าเสน่ห์ เจ้าหน้าที่ระดับสูงจากโลกได้นำ ทุกคน
ถูกดึงเข้าไปพัวพันกับขบวนการกบฏมนุษย์ที่กำลังเตรียมลุกขึ้นสู้เพื่อปลดแอก
จากการถูกข่มขืนสูงอย่างพวกวานีร์กดขี่มายาวนานหลายร้อยปี

ระหว่างนี้เองเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง กับร่วมต่อสู้ความอยุติธรรม
แม้สิ่งที่รออยู่จะน่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าความตาย พวกเขาควรเลือกทางไหน

House of Sky and Breath วงศาแห่งปราณและนภา เป็นเล่มที่สอง
ในชุด Crescent City นวนิยายโรแมนตาซีของ ซาร่าห์ เจ. มาส ซึ่งโดดเด่น
ทั้งการสร้างโลกที่อลังการซับซ้อน เนื้อเรื่องเข้มข้นหักเหลี่ยมเดาทางยาก ตัวละคร
ที่มีเสน่ห์ทั้งตัวเอกและฝ่ายศัตรู และเล่มนี้กลับมาพร้อมฉากรักร้อนฉ่าจนหายใจ
ไม่ทั่วท้อง

หาก House of Earth and Blood วงศาแห่งธรณีและโลหิต ได้พาคุณ
ไปสำรวจด้านมืดของลึนทาเทียนในกลิ่นอายของงานสืบสวนคดีฆาตกรรม เล่มนี้
จะพาคุณไปรู้จักกับโลกมืดการ์ดให้กว้างไกลกว่าเดิม ในฉบับของนวนิยายการเมือง
กองทัพ กบฏ และสายลับที่เข้มข้นพลิกผัน วางใจยากกว่าใครคือมิตรหรือศัตรู
และการต่อสู้ที่เดิมพันสูงลิ่วคืออนาคตของโลกใบนี้

นวนิยายชุดนี้นับเป็นโรแมนตาซีรสจัดจ้าน แปลกใหม่จากชุดอื่นๆ
ที่สำนักพิมพ์อีลิคซ์เคยทำมา และมีความหนาจนต้องร้องขอชีวิตถึงสามเล่มจบ
แต่รับรองเลยว่าซาร่าห์ เจ. มาสได้โปรยมนตราเอาไว้ในทุกหน้าของนวนิยายเล่มนี้
ยิ่งอ่าน คุณจะยิ่งหยุดไม่ได้และไม่อยากให้หน้าสุดท้ายมาถึง

ลุนาเทียน

ประตูละออง

นครจันทร์เสี้ยว

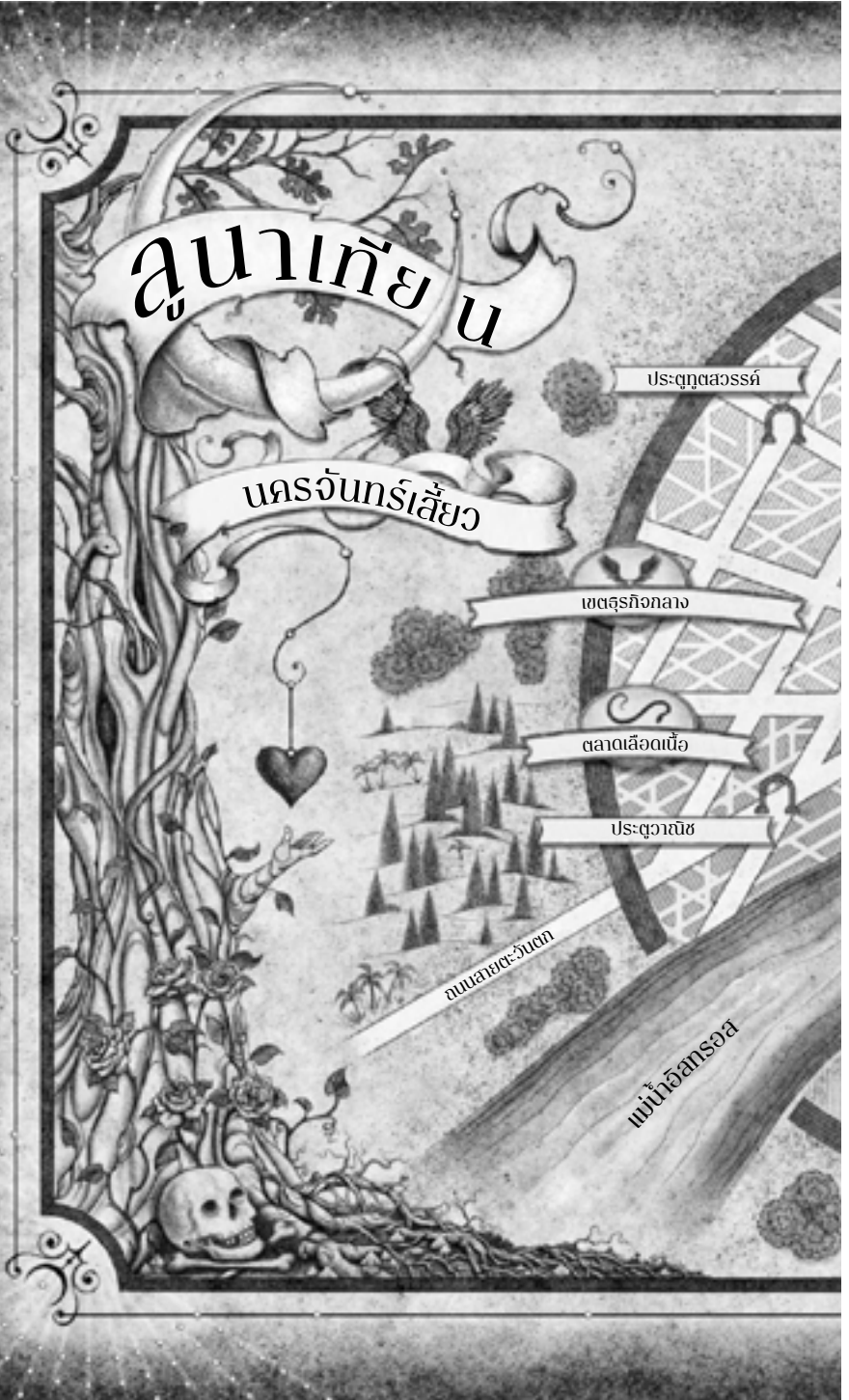
เขตธุรกิจกลาง

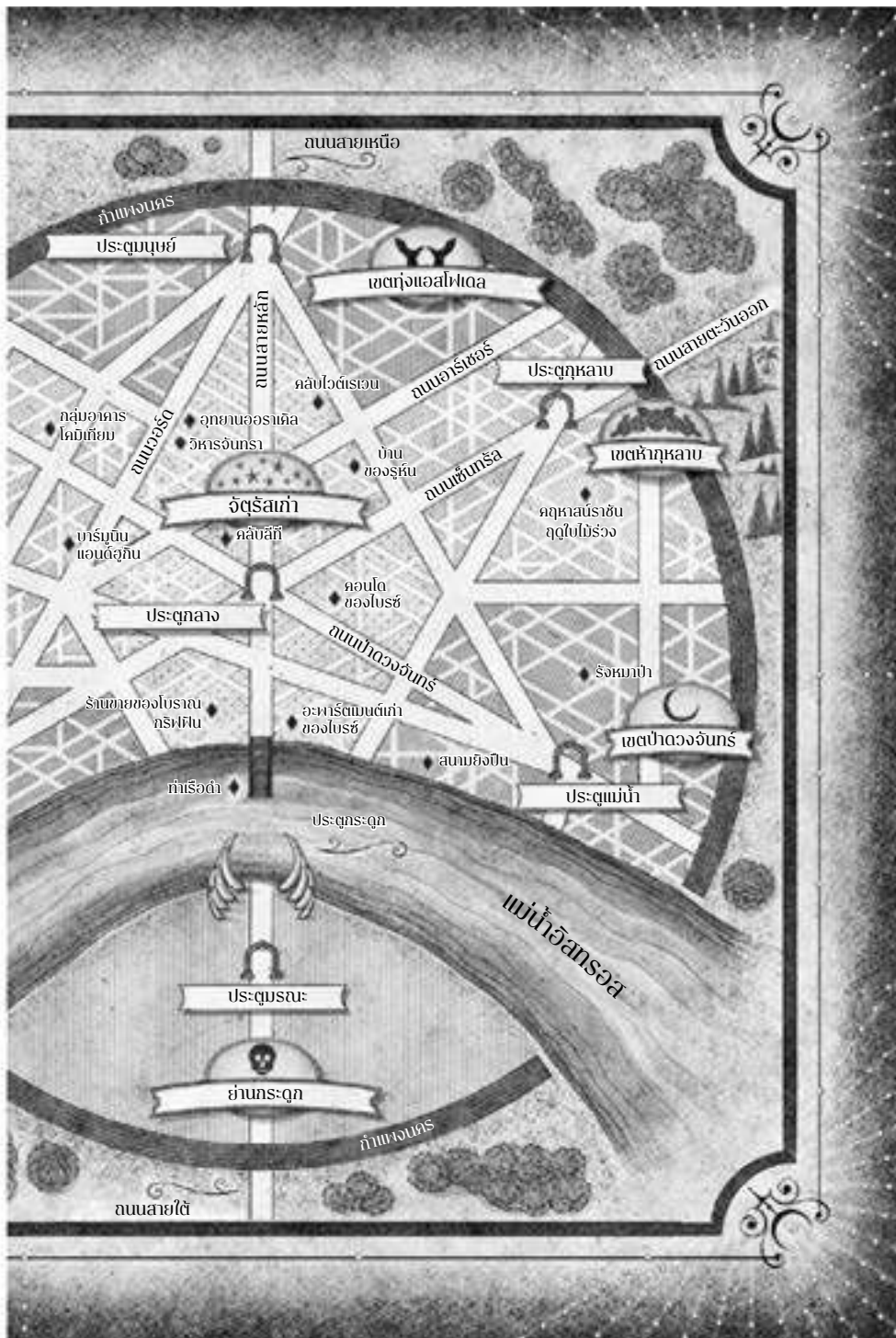
ตลาดเลือดเนื้อ

ประตูละออง

ถนนสายตะวันตก

แม่น้ำออง

วงศาทิ้งสี่แห่งมิดการ์ด

ภายใต้คำสั่งวุฒิสภาแห่งจักรวรรดิ ให้ไว้ ณ นครนินทร
วานีร์ศักราช ปีที่ 33

วงศแห่งธรณีและโลหิต

สัตว์นักแปลงร่าง มนุษย์ แม่มด สัตว์เดรัจฉาน
และเผ่าพันธุ์อีกมากมายที่เทพีโทนาเรียกหา
รวมถึงบางส่วนที่เทพีดวงจันทร์คัดเลือก

วงศแห่งปราณและบา

มาลัค (ทูตสวรรค์) เฟ เอลีสเมนทัล ภูต*
และผู้ได้รับพรจากเทพแห่งดวงอาทิตย์ รวมถึงผู้ที่เทพีดวงจันทร์โปรดปราน

วงศแห่งหลากวารี

วิญญาณแห่งสายน้ำ เมอร์ อสูรน้ำ นิมฟ์ เคลฟี นอกร์ และอีกมากมาย
ซึ่งอยู่ภายใต้การพิทักษ์ของเทพีโอเจนาส

วงศแห่งอหังและเงารัตติกาล

ติมอนาคี ผู้เกี่ยววิญญาณ เรท แวมไพร์ ดรากี มังกร นักเวทมนตร์
และสิ่งชั่วร้ายอีกนับไม่ถ้วน ทั้งที่มีชื่อและไร้นาม
ซึ่งแม้แต่เทพีเอิร์ดเองยังมองไม่เห็น

*เหล่าภูตถูกขับออกจากวงศของตนเนื่องจากมีส่วนร่วมในเหตุการณ์
ล่มสลาย และถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ
แม้หลายคนจะปฏิเสธสถานะดังกล่าวก็ตาม

บทนำ

ไอซึฟิอยู่ในค่ายมรณะควัลลาได้สองสัปดาห์แล้ว ยังมีชีวิตรอดปลอดภัยดี สองสัปดาห์เต็มๆ และตลอดเวลานั้น ผู้คุมซึ่งล้วนเป็นพวกหมาป่าทมิฬไม่เคยได้กลืนผิดปกติจากตัวเธอเลย ทุกอย่างดำเนินไปตามแผนการที่วางไว้ กลิ่นสาบจากการเบียดเสียดอยู่ในตู้บรรทุกว้มาหลายวันช่วยกลบกลิ่นประจำตัวของเธอได้ดี ไม่อย่างนั้นพวกหมาป่าทมิฬต้องจับได้แน่ๆว่าเธอมีสายเลือดแบบไหน กลิ่นเหม็นสาบยังช่วยอำพรางตัวระหว่างที่พวกมันด้นเธอรวมถึงนักโทษคนอื่นๆ เดินผ่านกลุ่มอาคารที่สร้างด้วยอิฐในค่ายมรณะ นครแห่งนี้เป็นเพียงตัวอย่างเล็กๆ ของสิ่งที่พวกแอสเทอริวางแผนไว้ถ้าสงครามนี้ยังยืดเยื้อต่อไป

ตลอดสองสัปดาห์ที่อยู่ในนี้ กลิ่นสาบฝังลึกในผิวกายเธอ แม้แต่จมูกอันเฉียบคมของหมาป่ายังจับไม่ได้ เมื่อเข้าตอนต่อแถวรับอาหาร เธอยืนห่างจากผู้คุมเพียงไม่กี่ฟุต แต่เขาไม่สูดจมูกมาทางเธอด้วยซ้ำ

เป็นชัยชนะอันเล็กน้อย ทุกวันนี้เธอยืนได้อย่างยิ่งเมื่อได้รับชัยชนะเล็กๆ แบบนี้

ฐานที่มั่นของขบวนการกบฏไอเฟียนล่มสลายไปแล้วกว่าครึ่ง ไม่นานก็ถึงพังพินาศไปตามกันอีกหลายแห่ง แต่ในโมงยามนี้ ในใจไอซึฟิมีสถานที่เพียงสองแห่ง

เท่านั้น คือที่นี่...กับท่าเรือเซอร์วาสต์ อันเป็นจุดหมายปลายทางของเธอในคืนนี้ ถ้าเดินทางเพียงลำพัง เธอคงไปถึงที่นั่นได้ง่ายดายแม้ต้องเดินเท้า นั่นเป็นข้อได้เปรียบหายากของผู้ที่สามารถกลับตัวตนระหว่างมนุษย์กับวานีร์ได้ และคนแบบเธอยังหาได้ยากขึ้นไปอีก เพราะเธอเป็นมนุษย์ที่เคยผ่านพิธีดั่งสุฟลงมาแล้ว

ตามหลักการแล้วเธอก็คือวานีร์ เธอมีอายุชั้ยยืนยาว ได้รับประโยชน์ทุกประการจากสถานะวานีร์ นี่คือนี่ที่ครอบครัวมนุษย์ของเธอไม่เคยได้รับ และจะไม่มีวันได้ครอบครอง ถ้าพ่อแม่ไม่สนับสนุน เธอคงไม่สนใจทำพิธีดั่งสุฟลงด้วยซ้ำไป พ่อแม่ต้องการให้ทำพิธีเพราะเธอจะสามารถเยียวยาตนเองจากการบาดเจ็บได้ คุณสมบัติของวานีร์เปรียบเสมือนเกราะป้องกันพิเศษในโลกที่สร้างขึ้นมาสังหารสายพันธุ์ของเธอ โซฟีจึงทำพิธีอย่างลับๆ ในตรอกมืดแห่งหนึ่งในศูนย์ทำพิธีดั่งสุฟลงที่ผิดกฎหมาย แซเทอร์แววตาเจ้าเล่ห์คนหนึ่งเป็นสมอเรือให้และราคาที่ต่อจ่ายสำหรับพิธีกรรมครั้งนี้ก็คือพลังแสงแรกของเธอ หลายปีนับตั้งแต่นั้นนั้น เธอเรียนรู้ที่จะสวมเสื้อคลุมแห่งความเป็นมนุษย์ทั้งภายนอกและภายใน เธออาจมีคุณสมบัติทุกประการของวานีร์ แต่เธอจะไม่มีวันเป็นวานีร์ที่แท้จริง ทั้งในหัวใจและในจิตวิญญาณ

แต่คืนนี้... คืนนี้โซฟียินดีปลดปล่อยปีศาจร้ายในตัวออกมา แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

การเดินทางครั้งนี้คงไม่ง่าย เพราะด้านหลังโซฟียังมีร่างเล็กๆ กว่าสิบชีวิตหมอบซ่อนอยู่บนพื้นโคลนหน้ารั้วลวดหนาม

เด็กผู้ชายห้าคน เด็กผู้หญิงหกคน เอมีล น้องชายวัยสิบสามปีของเธอ พาเด็กกลุ่มนี้มารวมตัวกันที่นี่ เวลานี้เอมีลกำลังยืนเฝ้าพวกเด็กๆ เหมือนคนเลี้ยงแกะ เขาพาเด็กทุกคนหนีออกมาจากโรงนอนได้สำเร็จ เพราะมีนักบวชสุริยันรูปหนึ่งซึ่งเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจเมตตาคอยช่วยเหลือ นักบวชสุริยันรูปนั้นกำลังดูต้นทางอยู่ตรงเพิงเก็บของ ห่างจากจุดนี้ออกไปราวสิบหลา

พวกเด็ก ๆ ผิวซีดเผือดจนดูเป็นสีเทา ร่างกายผอมซูบ ดวงตาโปนมีแวว
สิ้นหวัง

โซฟีไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องราวของพวกเขา เพราะมันคงไม่ต่างจากเรื่อง
ของเธอเท่าไร ลูกหลานของพวกมนุษยกับภูที่พ่อแม่ถูกจับกุม หรือไม่ก็ถูกหักหลัง
และส่งตัวให้ทางการ ครอบครัวของเธอเป็นกรณีหลัง

เป็นเพราะโชคช่วยล้วน ๆ ที่ทำให้โซฟีรอดพ้นเงื้อมมือของพวกหมาป่าทมิฬ
มาได้ อย่างน้อยก็จนถึงตอนนี้ ย้อนไปเมื่อสามปีก่อน เธออ่านหนังสือกับเพื่อน
ในห้องสมุดมหาวิทยาลัยจนติดขึ้น พอกลับถึงบ้านหลังเที่ยงคืน เธอก็เห็น
หน้าต่างบ้านถูกทุบแตก ประตูหน้าต่างยับเยิน และมีข้อความพ่นด้วยสีสเปรย์
ไว้บนกำแพงบ้าน ซึ่งเป็นบ้านธรรมดาๆ ในย่านชานเมือง เขียนไว้ว่า *กบฏเศษสวะ*
โซฟีวิ่งหนีทันที เธอได้แต่ขอบคุณเทพีเอิร์ดที่ช่วยคุ้มครอง เพราะหมาป่าทมิฬ
ที่เฝ้าอยู่หน้าบ้านไม่ทันเห็นเธอ

หลังจากนั้นเธอก็รู้ความจริงว่าพ่อแม่ตายไปแล้ว ถูกทรมาณจนตายด้วย
น้ำมือของกวางพิฆาตหรือไม่ก็พวกหมาป่าทมิฬภายใต้การดูแลของเจ้าหล่อน
ซึ่งเป็นหน่วยสอบสวนชั้นหวักะกิ โซฟีใช้เวลาหลายเดือนค่อยๆ ได้ไต่ขั้นไป
ตามลำดับขั้นของขบวนการโอเพียน เธอจึงได้พบรายงานที่ทำให้รู้ว่าปู่ย่าของเธอ
เองก็ถูกจับไปด้วย พอปู่ย่าถูกพาไปถึงค่ายแบร์ริกส์ทางตอนเหนือ ทั้งคู่ก็ถูก
ประหารด้วยการยิงเป้าพร้อมผู้สูงอายุคนอื่นๆ ร่างไร้วิญญาณของทุกคนเน่าสลาย
ลงในหลุมฝังศพหมู่

ส่วนน้องชายของเธอ...ก่อนหน้านี้โซฟีไม่พบเบาะแสเกี่ยวกับเอมิลเลย
กระทั่งวันนี้ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอทำงานให้กลุ่มกบฏโอเพียนเพื่อแลก
กับข้อมูลแม่เพียงเศษเสี้ยวเกี่ยวกับน้องชายและครอบครัว เธอไม่ยอมปล่อยตัว
เองให้ย้อนคิดว่าต้องทำอะไรมาบ้างเพื่อแลกกับข้อมูลนั้น ทั้งงานสายลับ ทั้งผู้คน
ที่เธอต้องสังหารเพื่อรวบรวมข่าวกรองอะไรก็ตามที่โอเพียนต้องการ สิ่งเหล่านี้
เหมือนก้อนตะกั่วที่หนักอึ้งอยู่ในใจ

แต่ในที่สุดเธอก็ทำงานให้โอเฟียนมามากพอจนพวกนั้นยอมบอกว่าอีเมลถูกส่งมาที่นี่ และรอดชีวิตมาได้อย่างเหลือเชื่อ ในที่สุดก็รู้แล้วว่าเธออยู่ที่ไหน ส่วนการโน้มน้าวให้กองบัญชาการของโอเฟียนยอมส่งเธอมาที่ค่ายแห่งนี้...นั่นเป็นปัญหาซับซ้อนอีกเรื่องที่โซฟีทำได้สำเร็จ

ท้ายที่สุดแล้วโซฟีต้องให้พิปปาช่วย กองบัญชาการของโอเฟียนรับฟังพิปปา ซึ่งเป็นทหารผู้รักดีและยึดมั่นในอุดมการณ์อย่างแรงกล้า หญิงคนนั้นเป็นผู้นำกลุ่มติดอาวุธดาวดับ ซึ่งเป็นหน่วยทหารชั้นแนวหน้า โดยเฉพาะในเวลานี้ที่กลุ่มโอเฟียนสูญเสียกำลังคนไปเยอะ โซฟีผู้เป็นมนุษย์เพียงครึ่งหนึ่ง...เธอรู้ว่าตัวเองมีคุณค่ากับมนุษย์พวกนั้น แต่ด้วยเลือดวานีร์ที่ไหลเวียนอยู่ในกายพวกโอเฟียนจึงไม่มีวันไวใจเธออย่างแท้จริง บางครั้งเธอจึงต้องพึ่งพาพิปปา และกลุ่มดาวดับก็ต้องพึ่งพาพลังของโซฟีเช่นกันในการปฏิบัติการกิจเช่นกัน

พิปปาไม่ได้ช่วยเหลือเพราะมิตรภาพ โซฟีค่อนข้างแน่ใจว่าไม่มีคำว่า "เพื่อน" ในเครือข่ายกบฏโอเฟียน แต่พิปปาเป็นนักฉวยโอกาส และหล่อนรู้ว่าตัวเธอจะดักดวงผลประโยชน์อะไรได้บ้างถ้าปฏิบัติการครั้งนี้สำเร็จ ประตูดอกหลายบานภายในกองบัญชาการจะเปิดกว้างต้อนรับพิปปาถ้าโซฟีกลับมาพร้อมชัยชนะ

โซฟีเดินเข้าสู่ค่ายมรณะควัลลามาหนึ่งสัปดาห์หลังจากกองบัญชาการอนุมัติแผนการ และนับเป็นเวลากว่าสามปีแล้วตั้งแต่ครอบครัวเธอถูกขับออกจากบ้าน

ก่อนจะเข้าสู่ค่ายมรณะได้หญิงสาวต้องรอจนกระทั่งหน่วยลาดตระเวนหมาป่าทมิฬในพื้นที่เดินผ่านมา แล้วจึงใจเดินไปให้พวกมันเจอดัว พื้นที่ตรงนั้นห่างจากที่นี่เพียงหนึ่งไมล์ พวกมันตรวจพบเอกสารกบฏของปลอมที่เธอซุกไว้ในเสื้อโค้ตทันที แต่หาว่าโซฟียังพกของอีกอย่างมาด้วย ซ่อนอยู่ในหัวของเธอ มันคือข้อมูลสำคัญขนาดที่จะพลิกสงครามกับแอสเทอริได้เลย

หมดเดดที่อาจยุติสงครามครั้งนี้ได้

พวกโอเพียนรู้ความจริงช้าเกินไปว่าก่อนที่โซฟีจะเข้าไปในค่ายควัลลา เธอได้ทำภารกิจที่พยายามมานานหลายปีสำเร็จลุล่วงในที่สุด ก่อนถูกจับตัว เธอบอกให้พิปปากับพวกโอเพียนรับรู้แล้วว่าเธอได้ข้อมูลชิ้นนั้นมาอยู่ในมือ เพราะฉะนั้นตอนนี้พวกโอเพียนจะไม่มีความผิดคำสัญญาว่าจะมาช่วยเธอกับเอมิล เธอรู้ดีว่าการทำอย่างนี้ย่อมมีราคาที่ต้องจ่าย เธอแอบไปค้นหาข้อมูลสำคัญนั้นมาได้ และตอนนี้ก็กำลังใช้ข้อมูลที่ว่า เป็นหลักประกันต่อรองกับโอเพียน

แต่เรื่องนั้นค่อยว่ากันทีหลัง หน่วยลาดตระเวนหมาป่าทมิฬสอบสวนเธออยู่สองวันเต็ม ๆ จากนั้นพวกมันก็จับเธอมัดเข้าตู้บรรทุกวัวพร้อมคนอื่น ๆ พวกมันเชื่อสนิทใจว่าเธอเป็นเพียงเด็กสาวมนุษย์โง่เขลาซึ่งได้รับเอกสารโอเพียนมาจากคนรักที่หลอกใช้เธอ

โซฟีไม่เคยคิดเลยว่าวิชาเอกด้านการละครจะมีประโยชน์ถึงเพียงนี้ เธอได้ยินเสียงอาจารย์คนโปรดคอยวิจารณ์ฝีมือการแสดงของเธออยู่ในหัว ขณะที่เล็บมือถูกถลอกออกไปทีละนิ้ว ทักษะการแสดงช่วยให้เธอแก้แค้นสภาพด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง แบบเดียวกับที่เธอเคยแสดงฝีมือบนเวทีละคร

เธออดสงสัยไม่ได้ว่ากองบัญชาการโอเพียนรู้บ้างหรือไม่ว่าเธอใช้ศิลปะการแสดงกับพวกเขาเช่นกัน

แต่ตอนนี้เธอไม่กังวลเรื่องนั้น อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้ สำหรับคืนนี้ สิ่งเดียวที่สำคัญคือแผนการของคนจนตรอกอย่างเธอใกล้จะเป็นจริงแล้ว ถ้าเธอไม่ถูกหักหลังเสียก่อน ถ้ากองบัญชาการยังไม่ล่วงรู้ความจริง ตอนนี้คงมีเรือลำหนึ่งรออยู่ห่างออกไปราวยี่สิบไมล์เพื่อพาเธอและพวกเด็ก ๆ หนีออกจากทวีปแพนเจอร่า เธอก็มองมองเด็ก ๆ รอบตัว นึกภาวนาขอให้เรือลำนั้นมีที่พอสำหรับผู้โดยสารมากกว่าสามคน เธอได้แจ้งคนพวกนั้นไปแล้วว่าผู้โดยสารเหล่านี้จะมาพร้อมเธอด้วย

ในช่วงหนึ่งสัปดาห์กว่าๆ หลังจากวันแรกที่หญิงสาวเข้าไปในค่ายควัลลา โซฟีเฝ้ารอเบาะแสเกี่ยวกับน้องชาย ร่องรอยใดก็ได้ที่บ่งบอกว่าเขาอาจอยู่

ในค่ายกักกันอันกว้างใหญ่แห่งนี้ เมื่อไม่กี่วันก่อนเธอเห็นเขาเข้าแถวรับอาหารอยู่ เธอแกล้งสะดุดล้มเพื่อปกปิดทั้งความตกใจ ความยินดี และความเศร้าโศกที่ตาโหมเข้ามาพร้อมกัน

ตัวเธอสูงขึ้นมาก สูงพอๆ กับพ่อเลย แขนยาวแก่ง้าง ร่างกายผ่ายผอมจนเห็นกระดูก ช่างห่างไกลจากร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์อย่างที่เด็กวัยสิบสามควรจะมี แต่ใบหน้านั้น...เป็นใบหน้าของน้องชายซึ่งเติบโตมาด้วยกัน เริ่มมีเค้าของวัยหนุ่มเต็มตัวแล้ว

คืนนี้เธอถือโอกาสแอบเข้าไปในโรงนอนของเขา แม้เวลาผ่านมาสามปีแล้ว และต้องทนทุกข์ทรมานมานับไม่ถ้วน แต่น้องชายก็จำเธอได้ทันที โซฟิคงพาเขาหนีออกไปได้เลยในตอนนั้นถ้าอีเมลไม่อ่อนวอนให้เธอช่วยพาคนอื่นๆ มาด้วย

และตอนนี้เด็กสิบสองคนหมอบซ่อนอยู่ด้านหลังเธอ

อีกไม่นานสัญญาณเตือนภัยก็ดังขึ้น เธอเรียนรู้มาแล้วว่าที่นี่มีเสียงไซเรนที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ละสถานการณ์ มีทั้งสัญญาณปลุกให้ตื่น บอกเวลากินอาหาร และสุมตรวจค้น

เสียงนกคร่ำครวญดังแว่วผ่านสายหมอกซึ่งลอยเรี่ยเหนือพื้นดิน ทางสะดวกแล้ว

โซฟิกล่าวคำขอบคุณในใจถึงนักบวชสุริยันและเทพเจ้าที่นักบวชรูปนั้นบูชา เธอยกมืออันบอบช้ำขึ้นแตะรั้วไฟฟ้า ไม่ได้นึกสนใจนิ้วมือซึ่งบัดนี้ปราศจากเล็บ ไม่สนใจรอยแผลเหวอะหะ ไม่แม้แต่จะรับรู้ว่าดอนนี้มือทั้งสองชาติก ขณะที่กระแสไฟฟ้าจากรั้วแล่นปราดผ่านร่างกายของเธอ

กระแสไฟฟ้าไหลผ่านเธอ แล่นเข้ามาในตัวเธอ กลายเป็นส่วนหนึ่งของเธอ เป็นพลังที่เธอใช้ได้ตามใจปรารถนา

เพียงใจนึก กระแสไฟฟ้าที่ได้จากรั้วก็ไหลย้อนออกไปอีกครั้ง ปลายนิ้วของโซฟิตรงที่แตะกับโลหะมีประกายไฟแวววาวขึ้นมา โลหะเปลี่ยนเป็นสีส้ม แล้วกลายเป็นสีแดงฉานใต้ฝ่ามือของเธอ

หญิงสาวลดมือลง ผิวหนังของเธอร้อนจัดจนลวดหนามโลหะหลอมละลาย เอมีลกระซิบบอกเด็กคนอื่น ๆ ไม่ให้ส่งเสียงร้องออกมา แต่เธอได้ยินเด็กผู้ชายคนหนึ่งพิมพ์ "แม่ मद"

มนุษย์มักกลัวผู้ที่มีพรสวรรค์ของวานีรีย่างนี้แหละ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ครอบครองพลังมหาศาล เธอไม่ได้หันไปบอกเด็กคนนั้นว่าพลังที่ไหลผ่านตัวเธอไม่ใช่พลังของแม่ मद แต่เป็นพลังที่หาได้ยากกว่านั้นมากนัก

พื้นดินเย็นเยียบสัมผัสผิวมือเมื่อเธอฉีกผ้ามาจนถึงด้านล่างสุด แล้วถ่างแผ่นผ้าทั้งสองด้านออกจากกันเป็นช่องกว้างพอให้ตัวเธอลอดผ่านได้ เด็ก ๆ ขยับมาข้างหน้า แต่เธอยกมือส่งสัญญาณให้รอก่อน หญิงสาวกวาดตามองพื้นที่โล่งอีกฟากรั้ว ถนนว่างเปล่ากั้นกลางระหว่างค่ายมรณะกับแนวต้นไม้และทิวป่าสน

แต่ภัยอาจมาจากด้านหลัง โซฟีหันไปมองหอคอยสังเกตการณ์ตามมุมต่าง ๆ ของค่าย ในหอคอยเหล่านั้นมีผู้คุมประจำการอยู่ พร้อมปืนไรเฟิลซึ่งเล็งมาที่ถนนเส้นนี้ตลอดเวลา

โซฟีสูดลมหายใจเข้า แล้วพลังที่เธอดูดมาจากรั้วไฟฟ้าก็สั่นสะเทือนผ่านร่างกายอีกครั้ง ไฟสปอตไลท์ภายในค่ายก็พลันระเบิดออกจนเกิดเป็นประกายไฟลุกโชน ผู้คุมทุกคนหันไปมองตามพร้อมตะโกนโหวกเหวก

โซฟีถ่างรั้วให้กว้างขึ้นอีก แขนทั้งสองข้างเกร็งจนปวด โลหะบาดลึกเข้าไปในฝ่ามือ เธอพูดเสียงแหบใส่พวกเด็ก ๆ ว่า "วิ่งเร็ว วิ่ง..."

เงาเล็ก ๆ หลายร่างในชุดเครื่องแบบสีเทาอ่อนเปรอะเปื้อนและขาดรุ่งริ่ง ลีซุนั้นเด่นเกินไปได้แสงจันทร์เกือบเต็มดวง ทั้งหมดรีบลอดผ่านช่องรั้วแล้ววิ่งข้ามถนนและโคลนออกไปยังดงเฟิร์นหนาทึบ สู่ร่องดินที่อยู่เลยออกไป เอมีลออกมาเป็นคนสุดท้าย โซฟียังไม่หายตกใจกับร่างสูงแต่ผอมเกร็งของเขา สภาพของน้องชายช่างโหดร้ายยิ่งกว่าพลังใดๆ ที่เธอมี

โซฟีไม่ปล่อยให้ตัวเองคิดถึงเรื่องนี้ เธอวิ่งตามเขาไป ร่างกายเธออ่อนแรงจากความอดอยาก ใช้แรงงานหนัก และความทุกข์ทรมานนานัปการในสถานที่

อันกัตร่อนจิตวิญญาณแห่งนี้ โคลนและก้อนหินบาดเท้าเปล่าของเธอ แต่ความเจ็บปวดนั้นเหมือนเป็นเรื่องไกลตัว เมื่อเธอเห็นใบหน้าซีดเผือดนับสิบมองมาจากดงเฟิร์น "เร็วเข้าๆ" เธอกระซิบ

รถตู้จะรออยู่ได้อีกไม่นาน

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเซล้มขณะพยายามปีนขึ้นทางลาดด้านหน้า แต่โซฟีคว้าได้หัวไหล่ฝ่ายผอมของเด็กน้อยแล้วพยุงให้ยืนตรง ทั้งสองพากันชวนเซไปข้างหน้า ใบเฟิร์นเสียดชา รากไม้พันเกี่ยวเท้า เร็วอีก ต้องเร็วกว่านี้

เสียงไซเรนหวีดร้องดังลั่น

โซฟีไม่เคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน แต่รู้ทันทีว่ามันกำลังประกาศเรื่องอะไร นักโทษหลบหนี

ลำแสงพุ่งผ่านพุ่มไม้เข้ามา เมื่อโซฟีกับเด็ก ๆ ขึ้นไปถึงสันเนิน แล้วเกือบไถลตรองดินซึ่งมีเฟิร์นขึ้นปกคลุม ตอนนี้เหล่าหมาป่าทมิฬอยู่ในร่างมนุษย์ ซึ่งนับว่าดีแล้ว อย่างน้อยดวงตาของพวกมันก็มองเห็นในความมืดได้ไม่ชัดเท่าเดิม แต่ก็ป็นข่าวร้ายเช่นกัน เพราะนั่นหมายความว่าพวกมันพบกินมาด้วย

ลมหายใจของโซฟีสะดุดไปชั่วขณะ แต่เธอรวบรวมสมาธิและส่งพลังย้อนกลับไปด้านหลัง ลำแสงดับวูบไป แม้แต่พลังแสงแรกก็ไม่อาจต้านทานพลังของเธอได้ มีเสียงตะโกนดังขึ้นตามมา เป็นเสียงผู้ชายที่เต็มไปด้วยเจตนาร้าย

โซฟีรีบวิ่งไปอยู่หน้าขบวน ส่วนเอมีลวิ่งรั้งท้าย เขาไม่อยากทิ้งใครไว้ข้างหลัง ความภาคภูมิใจเอ่อล้นขึ้นในอกของผู้เป็นพี่สาว แม้ปะปนกับความสะพรึงกลัว

เธอรู้ดีว่าถ้าถูกจับได้ ทุกคนจะไม่ได้กลับบ้านทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่แน่นอน

แม้ต้นขาแสบร้อน แต่โซฟีก็นิ่งรับวิ่งขึ้นทางลาด เธอไม่อยากคิดเลยว่าเด็ก ๆ ต้องทนทุกข์เพียงใด โดยเฉพาะเมื่อแข่งขาผอมแห้งจนเข้าปอดแทบไม่มีแรงพยุงร่างกายได้แล้ว ทั้งหมดขึ้นไปถึงยอดเนินพอดีกับที่เสียงหอนของหมาป่าทมิฬดังขึ้น เสียงอมมนุษย์ดังจากลำคอในร่างมนุษย์ เรียกขานให้พวกฟ็องของมัน

ออกเล่า

เธอเร่งให้เด็ก ๆ รุ่งเร็วขึ้น หมอกหนา ใบเฟิร์น ต้นไม้ และก้อนหิน...

เมื่อเด็กผู้ชายคนหนึ่งหมดแรงล้มลง โซฟีก็อุ้มเขาขึ้นมา ใจจดใจจ่ออยู่กับมือเล็กอ่อนแรงซึ่งกำเสื้อของเธอไว้แน่น

เร็วเข้า เร็วเข้า เร็วเข้า...

แล้วเธอก็มองเห็นถนนและรถตู้ เจ้าหน้าที่การเงินรออยู่ที่นั่น

เธอไม่รู้ชื่อจริงของเขา และไม่เคยถามเขาด้วย แม้พอเขาได้อยู่แล้วว่าเขาเป็นใคร...และเป็นคนจากเผ่าพันธุ์ไหน แต่สำหรับเธอ เขาจะเป็นแค่การเงินเสมอ และเขาก็มารอเธอจริงๆ

เขาเคยบอกว่าจะไม่มา เคยบอกว่าพวกโอเพียนจะฆ่าเขาตายแน่ถ้าละทิ้งภารกิจที่กำลังทำอยู่ หนีไปจะฆ่าเขาแน่ หรือไม่กี่สัปดาห์ให้ทหารในกลุ่มติดอาวุธดาวดับนายโดนายหนึ่งลงมือแทน

แต่เขาก็มากับโซฟีอยู่ดี เขาซ่อนตัวอยู่ละแวกนี้ตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา จนกระทั่งเมื่อคืนโซฟีส่งรถออกสี่แห่งพลังแสงแรกออกไป สัญญาณเดียวที่เธอกลัวเสียงส่งไปท่ามกลางวานีร์ที่คอยลาดตระเวนรอบค่ายมรณะ เพื่อบอกให้เขามารอที่นี่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง

เธอบอกเขาไว้ว่าอย่าใช้พลังของเขา ถึงแม้พลังนั้นจะทำให้ทุกอย่างง่ายและปลอดภัยกว่านี้มากก็ตาม แต่มันจะสูบรีวแรงของเขามากเกินไปเมื่อต้องพาทุกคนหนี และในยามนี้เธอต้องการให้เขามีพลังกำลังเต็มที่

ใบหน้าของการเงินซีดเผือดอยู่ได้แสงจันทร์ เขาสวมเครื่องแบบทหารจักรวรรดิที่ขโมยมา เส้นผมเสียเรียบไปด้านหลังเหมือนนายทหารเจ้าสำอาง เขาหันข้างเมื่อเห็นเอมิล จากนั้นก็มองเด็กอีกสิบเอ็ดคน ทำทางเขากำลังประเมินว่ารถตู้สีขาวธรรมดาๆ คันนั้นจะยัดเข้าไปได้กี่คน

"พาเด็กทั้งหมดไปด้วยนะคะ" โซฟีร้องบอกขณะวิ่งตรงไปยังรถตู้ เสียงแหบพร่า "ทุกคนเลยนะการเงิน"

เขาเข้าใจ เข้าใจเธอเสมอมา

ศรเงินกระโดดลงจากรถอย่างสง่างามเหนือคนทั่วไปแล้วเปิดฝากระโปรงท้ายรถ หนึ่งนาทีต่อมาโซฟีก็นั่งเปียดยู่ข้างศรเงินบนเบาะนั่งข้างคนขับ ความอบอุ่นจากร่างของเขาแผ่ผ่านเสื้อผ้าสกปรกรุ่งริ่งของเธอ โซฟีแทบหายใจไม่ทันเมื่อศรเงินเหยียบคันเร่งจนมิด เขาอุบหัวไหล่เธอครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยนิ้วหัวแม่มือราวกับกำลังยืนยันกับตัวเองว่าเธออยู่ตรงนี้จริงๆ เธอรอดมาได้แล้ว

ไม่มีเด็กคนไหนพูดอะไร ไม่มีเด็กคนไหนร้องไห้

ขณะรถตู้แล่นฝ่าความมืดยามค่ำคืน โซฟีอดสงสัยไม่ได้ว่าพวกเด็กๆ ยังมีน้ำตาเหลือให้ร้องไห้อีกไหม

ใช้เวลาสามสิบนาทีจึงเดินทางถึงเมืองท่าเซอร์วาสต์

โซฟีเอนตัวพิงศรเงิน แม้รถตู้กำลังแล่นไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูงบนถนนชนบทขรุขระคดเคี้ยว แต่ศรเงินยังคงยอแลให้เด็กๆ หยิบอาหารจากถุงหลายใบที่เขาซุกไว้ท้ายรถ ตอนนี้มีอาหารพอสำหรับสามคนเท่านั้น แต่เด็กๆ รู้จักแบ่งปันปันส่วนอาหารอย่างจำกัดจำเขี่ย เขาดูแลให้โซฟีกินด้วยเช่นกัน สองสัปดาห์ในค่ายมรณะแทบทำลายเธอจนสิ้นสิ้นความเป็นคน หญิงสาวไม่เข้าใจเลยว่าเด็กพวกนี้รอดมาหลายเดือนหรือกระทั่งหลายปีได้อย่างไร น้องชายของเธอรอดมาได้ถึงสามปี

ศรเงินพูดขึ้นเบาๆ ขณะเลี้ยวเข้าโค้งหักศอก "กวางพิฆาตอยู่ไม่ไกลแล้ว ผมได้รับรายงานเมื่อเช้าว่าหล่อนอยู่ที่อัลซีนี" นครเล็กๆ ที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงสองชั่วโมง เป็นหนึ่งในสถานีลำเลียงสินค้าสำคัญตามแนวเส้นทางรถไฟสันหลังอันเป็นเครือข่ายทางรถไฟเหนือจดใต้ที่ใช้ขนส่งกระสุน อาวุธ และเสบียงให้กองทัพจักรวรรดิ "สายข่าวของเราบอกว่ากวางพิฆาตกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้"

โซฟีรู้สึกเกร็งแน่นในท้อง แต่เธอบังคับตัวเองให้จดจ่อกับการสวมเสื้อผ้า

และรองเท้าที่สรเงินนำมาให้เปลี่ยน "ฉันหวังว่าเราจะไปถึงชายฝั่งก่อนที่หล่อนจะมาถึงแล้วกัน"

ลูกกระเดือกของสรเงินขยับขึ้นลง โซฟีรวบรวมความกล้าถามออกไป "แล้วพิปปาล่ะคะ"

กล่อมเนื้อตรงกรมของเขาระดุก ตัวเขากับพิปปาแย่งชิงตำแหน่งภายในกองบัญชาการมาหลายปีแล้ว สรเงินมักบอกว่าพิปปาเป็นพวกคลั่งอุตสาหการณ์ โดยเฉพาะหลังจากกลุ่มติดอาวุธดาวดับของหล่อนบุกโจมตีฝ่ายศัตรูจนไม่เหลือผู้รอดชีวิตแม้แต่คนเดียว แต่โซฟีเข้าใจศรัทธาอันแรงกล้าของพิปปา ตัวเธอเองก็เติบโตมาในฐานะมนุษย์เต็มตัว เธอจึงเข้าใจดีว่ามนุษย์ได้รับการปฏิบัติอย่างไร รู้ดีว่าพวกวานรนั้นจะปฏิบัติกับพิปปาอย่างไรตลอดชีวิตของหล่อน เรื่องบางเรื่องและประสบการณ์ชีวิตบางอย่าง สรเงินอาจไม่มีวันเข้าใจ

สรเงินตอบว่า "ยังไม่ได้รับข่าวคราว แต่หล่อนควรมาตามคำสั่งสัญญาไว้ละ" คำพูดนั้นบ่งบอกทั้งความไม่พอใจและไม่ไว้วางใจ

โซฟีไม่พูดอะไรอีกขณะสรเงินขับรถต่อ เธอจะไม่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับข่าวกรองที่ได้รู้มาให้เขา แม้ว่าเขาทำอะไรเพื่อเธอหลายอย่าง และมีความหมายกับเธอแค่ไหน แม้เคยใช้เวลาหลายต่อหลายชั่วโมงด้วยกันเงียบๆ จนร่างกายและจิตวิญญาณหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันก็ตาม เธอจะไม่ยอมบอกใครแน่...จนกว่ากองบัญชาการโอเพียนจะทำตามคำสัญญาได้ตลอดรอดฝั่งจริงๆ

พวกแอสเทอริคส์รู้แล้วว่าเธอค้นพบอะไรมา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกมันส่งกวาวพิฆาตตามตามล่า เพื่อป้องกันเธอเปิดเผยเรื่องนั้นให้ใครรู้

แต่ภัยคุกคามที่ใกล้ตัวกว่าในตอนนี้คือพวกหมาป่าทมิฬ ทุกไมล์ที่พวกเขาวิ่งไปถึงสู่เซอรวิสต์ พวกมันยิ่งไล่กระชั้นเข้ามาทุกขณะด้วยการตามกลืน สรเงินเหลือบมองกระจกมองหลังอยู่บ่อยครั้ง ทำให้เธอมองออกว่าเขาเองก็คิดเหมือนกัน

ทั้งสองอาจจับมือหมาป่านักแปลงร่างลึกลับมือได้เพราะเคยทำมาก่อนแล้ว แต่การหลบหนีจากควาลลาต้องรับมือกับหมาป่ากลุ่มใหญ่กว่าหยาบมือแน่นอน

เป็นจำนวนมากกว่าที่พวกเขาจะต่อกรและรอดชีวิตได้

โซฟีเตรียมรับมือกับความเป็นไปได้นั้นไว้แล้ว ก่อนเข้าไปในค่ายควัลลา เธอได้ส่งมอบคริสตัสสื่อสารให้กองบัญชาการ ก่อนคริสตัสนั้นคือเครื่องมืออันล้ำค่าที่ใช้ติดต่อกับสายลับคนสำคัญของโอเพียน เธอรู้ว่าพวกเขาจะเก็บหินควอตซ์ก้อนเล็กนั้นไว้ได้อย่างปลอดภัย เช่นเดียวกับที่ศรเงินจะดูแลอีเมลให้ปลอดภัย เขารับปากไว้แล้ว

เมื่อทุกคนก้าวลงจากรถตู้ หมอกสีหม่นหม่นคลุมท่าเรือแคบยาวของเซอร์วาสต์ ลอยต่ำเรี่ยผืนน้ำสีเข้มเยียบเย็นของทะเลอัลเดรน สายหมอกเลื้อยคดเคี้ยวผ่านบ้านเรือนที่สร้างจากหินโบราณในเมืองท่าแห่งนี้ พลังแสงแรกูบไหวจากโคมไฟไม้ที่ดวงเหนือถนนหิน หน้าต่างทุกบานปิดสนิทไร้แสงลอดออกมา ภายใต้เงามืดและหมอกหนา ไม่มีรถแล่นผ่าน และไร้ผู้คนสัญจร

คล้ายกับว่าถนนทุกสายในเซอร์วาสต์ถูกทำให้ร้างผู้คนก่อนพวกเขามาถึงเสียอีก รวากับว่าผู้คนในนครนี้ซึ่งมีทั้งมนุษย์และวานีร์และส่วนใหญ่เป็นชาวประมงฐานะยากจนสังกัดวงศาแห่งหลากวารี ต่างพากันหลบซ่อนตัวในบ้าน สัญชาตญาณกริตร้องบอกว่าไม่ควรออกมาเผชิญหมอกในค่ำคืนนี้

เพราะมีหมาป่าหิมะออกล่าเหยื่อในนคร

ศรเงินนำทางอยู่ข้างหน้า เส้นผมเผลอพันหมวกซึ่งเขาดึงลงมาปิดหน้า เขามองซ้ายขวา มือข้างหนึ่งอยู่ใกล้ปืนพกข้างลำตัว โซฟีเคยเห็นเขาใช้พลังของตัวเองสังหารศัตรูเสียราบคาบ แต่บางครั้งใช้ปืนก็ง่ายกว่า

อีเมลพยายามอยู่ใกล้โซฟี ขณะที่ทุกคนค่อยๆ เดินไปตามถนนเก่าแก่เดินผ่านตลาดตรกร้าง เธอรู้สึกได้ว่ามีสายตาจ้องจ้องมาจากประตูหน้าต่างที่ปิดอยู่ แต่ไม่มีใครเปิดประตูมาช่วยเหลือเลย

แต่โซฟีไม่สนใจ ตราบใดที่เรือลำนั้นคอยอยู่ตรงตำแหน่งที่พวกโอเพียนบอกเธอ คนอื่นๆ จะไปลงนรกที่ไหนก็เชิญ

โชคดีที่เรือโบเดกราเวนเทียบรออยู่ตรงปลายท่าเรือไม้ยาวเหยียด อยู่ห่าง

ออกไปสามช่วงตึก ตัวอักษรสีเงินบนลำเรือสีดำดูโดดเด่น พลังแสงแรกสองสามดวงเรียงรองออกมาจากช่องหน้าต่างของเรือยนต์ขนาดเล็กลำนี้ แต่บนดาดฟ้าเรือเงียบงัน เอมีลหายใจเฮือกกรวกับเรือนี้คือภาพของเทพีดวงจันทร์

โซฟีภาวนาขอให้เรือพายขนาดเล็กของโอเฟียนลำอื่น ๆ รออยู่นอกอ่าวเพื่อเป็นกำลังหนุน กองบัญชาการสัญญาไว้อย่างนั้นเพื่อแลกกับทรัพยากรล้ำค่าที่เธอต้องเข้าไปในค่ายมรณะถึงจะได้มา พวกนั้นไม่เคยสนใจเลยว่าทรัพยากรล้ำค่าที่ว่านั้นคือน้องชายของเธอ พวกนั้นสนใจแค่สิ่งที่เธอบอกว่าเอมีลทำได้

โซฟีกวาดตามองถนน ท่าเรือ และบนฟ้า

พลังในสายเลือดสันสะท้านเป็นจังหวะสอดคล้องกับการเต้นของหัวใจหนึ่งจังหวะพลัง เสียงกลองศึก เสียงระฆังมรณะ และคำเตือน

พวกเขาต้องไป*เดี๋ยวนี้*เลย

โซฟีสะดุ้ง แต่แล้วฝ่ามือใหญ่ของครเงินวางบนหัวไหล่ของเธอ

"พวกมันมาแล้ว" เขาพูดด้วยสำเนียงทางตอนเหนือ ด้วยประสาทสัมผัสเฉียบคมของเขาทำให้จับตำแหน่งของพวกหมาป่าได้แม่นยำกว่าเธอ

โซฟีกวาดตามองหลังศาลาตึกเอียง ถนนปูหิน และหมอก "ใกล้แค่ไหนคะ"

ใบหน้าหล่อเหลาของครเงินดูหวาดหวั่น "ทุกที่ พวกมันแม่งอยู่ทุกที่เลย"

เพียงสามช่วงตึกคั่นกลางระหว่างพวกเขากับความอยู่รอด มีเสียงตะโกนดังห่างออกไปด้านหลังหนึ่งช่วงตึก "*ทางนั้น! พวกมันอยู่นั้น!*"

เพียงหนึ่งจังหวะหัวใจเต้นให้ตติสินใจ เพียงหนึ่งอึดใจเท่านั้น เอมีลหยุดชะงัก ดวงตาสีเข้มบ่งบอกความตะลึงพรึงเพริด

จะไม่กลัว จะไม่เจ็บปวดอีกแล้ว

โซฟีกระชับแรงเร้าครเงิน "*วิ่งหนีเร็ว*" ครเงินเอื้อมมือลงไปจะชักปืน แต่เธอบัดมือเขาออกแล้วก้าวเข้าไปประจันหน้าเขา "พาเด็ก ๆ ไปที่เรือ แล้วออกเดินทางซะ ฉันจะถ่วงพวกหมาป่าไว้เอง แล้วฉันจะตามไปเจอพวกคุณที่นั่น"

เด็กบางคนออกวิ่งไปทางท่าเรือแล้ว แต่เอมีลยังรั้งรอ "หนีไป!" เธอบอก

ศรเงินอีก เขาเอื้อมมือมาแตะแก้มเธออย่างนุ่มนวลและอ่อนโยน ก่อนจะหันหลังออกวิ่งตามเด็ก ๆ ไป พร้อมตะโกนบอกกับต้นให้เร่งเครื่องยนต์ ถ้าไม่ออกเรือเดี๋ยวนี้ คงไม่มีใครรอดแน่

เธอหันขวับไปหาเอมิล "ขึ้นเรือซะ"

ดวงตาของเขาเบิกกว้าง ตาคู่นั้นช่างเหมือนแม่นัก "แต่พี่จะ..."

"พี่สัญญา พี่จะตามหานายจนเจออีกครั้ง เอมิล จำทุกอย่างที่พี่บอกไว้นะ ไปซะ"

เมื่อเธอถึงร่างผอมแห้งของน้องชายเข้ามาทอด ปลอ่ยให้ตัวเองสุดลมหายใจรับกลิ่นของเขาครั้งหนึ่ง กลิ่นที่ซ่อนอยู่ใต้กลิ่นเหม็นดินโคลนและสิ่งปฏิกูลจากค่ายมรณะ แล้วเอมิลก็โงนเงนถอยห่างไป เกือบสะดุดขาตัวเองล้มเมื่อมองดูประกายพลังที่ปลายนิ้วของเธอ

แต่น้องชายของเธอเอ่ยเสียงแผ่ว "พวกมันต้องชดใช้"

หญิงสาวหลับตาลง เตรียมใจรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นแล้วรวบรวมพลัง ไพรอบตัวดับไฟตลอดทั้งช่วงดึก เมื่อเธอลืมตาขึ้นมองความมืดมิด เอมิลก็ไปถึงท่าเรือแล้ว ศรเงินยืนรออยู่ที่ทางลาดขึ้นเรือ กวักมือเรียกอยู่ใต้เสาไฟถนนที่ยังส่องสว่างอยู่เพียงต้นเดียว เธอสบตาศรเงิน

โซฟีพยักหน้าเพียงครั้งเดียว หวังว่ามันจะสื่อสารทุกอย่างในหัวใจออกไป ก่อนจะหันไปทางเสียงหอนของพวหมาป่าหิม

โซฟีวิ่งสุดฝีเท้า พุ่งตรงไปหาลำแสงสีทองจากไฟหนารถสี่คันซึ่งประทับตราสัญลักษณ์ของแอสเทอริไวต์นซ์ วสชมและดวงดาวเจ็ดดวงล้อมรอบ รถทุกคันอัดแน่นด้วยหมาป่าหิมในชุดเครื่องแบบจักรวรรดิ ถือปืนพร้อมยิง

คนแรกที่โซฟีเห็นคือหญิงสาวผมทองซึ่งนั่งบนกระโปรงรถเปิดประทุนของกองทัพอั สร้อยเงินรอบลำคอสะท้อนประกายวาววับ

กวางพิฆาตนั่นเอง

สไนเปอร์สองคนประจำตำแหน่งอยู่ข้างกายกวางนักแปลงร่างซึ่งนั่งอยู่บนฝากระโปรงรถ ปลายกระบอกจากปืนเล็งมาที่โซฟี เส้นผมของลิเดีย เซอร์วอสเงาสลวยเป็นประกายแม้ในความมืด ใบหน้างามเย็นชาไร้อารมณ์ ดวงตาสีอำพันจ้องโซฟีเขม็ง ฉายแววพึงพอใจ เป็นแววตาของผู้มีชัย

โซฟีวิ่งเลี้ยวอ้อมหัวมุมตึก แล้วเสียงปืนก็ดังสนั่นตามมาราวสายฟ้าฟาด เสียงคำรามของเหล่าหมาป่าทมิฬซึ่งอยู่ใต้บัญชาของกวางพิฆาตดังก้องทะลุมาจนหมอกด้านหลัง โซฟีวิ่งเข้าสู่ตัวนครเซอร์วาสต์ วิ่งห่างออกจากท่าเรือ ห่างออกจากเรือและเด็ก ๆ พวกนั้น ห่างออกจากเอมิล

ครั้นเงินไม่อาจใช้พลังของเขาเพื่อพาตัวเธอไปได้ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธออยู่ที่ไหน

ลมหายใจของโซฟีกระชั้นถี่ขณะวิ่งแนบไปตามถนนรกรุงรังและมืดมัว เสียงแตรเรือดั้งแหวกผ่านคำคิน รวากับกำลังวอนขอให้เธอรีบไป

แต่เสียงที่ตอบรับคือเสียงเห่าหอนของสัตว์ประหลาดนับสิบจากด้านหลัง พวกมันกำลังไล่กระชั้นเข้ามา

บางคนกลับคืนร่างหมาป่าแล้ว

เสียงกรงเล็บกระแทกพื้นหินอยู่ไม่ไกลนัก โซฟีกัดฟันแน่นก่อนหักเลี้ยวเข้าไปในอีกตรอกหนึ่ง มุ่งหน้าไปยังสถานที่เดียวที่ศึกษามาจากแผนที่แล้วว่าเธอน่าจะมีโอกาสรอด เสียงแตรเรือดั้งขึ้นอีกครั้ง เป็นคำเตือนครั้งสุดท้ายว่าเรือจะออกแล้ว

ถ้าเธอเข้าไปในตัวเมืองได้ไกลกว่านี้อีกนิด...ลึกกว่านี้อีกหน่อย...

เสียงเขนเขี้ยวดังกรอดอยู่ด้านหลัง

ต่อไปต่อ ไม่ใช่แค่นี้ให้พ้นจากวานีร์ที่กำลังตามล่าเธอเท่านั้น แต่ยังต้องหนีจากสไนเปอร์ซึ่งเล็งปืนมาพร้อมลั่นไก เธอต้องหนีจากกวางพิฆาตซึ่งคงรู้แล้วว่าโซฟีเก็บข้อมูลลับอะไรไว้ หญิงสาวรู้สึกที่ตัวเองควรปลื้มใจที่กวางพิฆาต

มาควบคุมปฏิบัติการนี้ด้วยตัวเอง

ลานตลาดเล็กๆ ปรากฏอยู่เบื้องหน้า โซฟีวิ่งตรงไปยังน้ำพุกลางลาน แล้วปล่อยพลังเป็นเส้นตรงเข้าไปในน้ำพุ พลังนั้นเจือปนเนื้อหินและโลหะจนน้ำพุระเบิดกระจาย สายน้ำพวยพุ่งขึ้นฟ้าแล้วตกลงมาท่วมทั่วลานตลาด เหล่าหมาป่ากรูกันออกมาจากถนนรอบด้าน ย่ำลงในน้ำ พวกมันแปลงร่างกลับเป็นมนุษย์เพื่อปิดล้อมเธอ

โซฟีหยุดยืนอยู่กลางลานซึ่งน้ำท่วมเจิ่ง

พวกหมาป่าในร่างมนุษย์สวมเครื่องแบบจักรวรรดิ ปกเสื้อของพวกมันติดลูกดอกเงินเงาวับ ลูกดอกหนึ่งดอกหมายถึงชีวิตสายลับกบฏหนึ่งคนที่มันฆ่าได้ เธอรู้สีกฎบไหวในท้อง มีหมาป่าทมิฬเพียงประเภทเดียวที่ติดลูกดอกเงินพวกนั้น คือพวกกองทหารส่วนตัวของกวางพิฆาต นักแปลงร่างที่เก่งกาจที่สุด

เสียงผิวปากหวีดดังมาจากท่าเรือ เป็นทั้งคำเตือนและคำอำลา

โซฟีกระโดดขึ้นไปบนขอบน้ำพุ ส่งยิ้มให้เหล่าหมาป่าที่กำลังปิดล้อมเข้ามา พวกมันจะไม่ฆ่าเธอหรอก ในเมื่อกวางพิฆาตยังรอสอบสวนเธออยู่น่าเสียดายที่พวกมันไม่รู้ว่แท้จริงแล้วโซฟีคืออะไร ไม่ใช่ทั้งมนุษย์หรือแม่มด

เธอปลดปล่อยพลังที่สะสมไว้จากบริเวณท่าเรือออกมา

พลังงานแตกเปรี๊ยะรอบปลายนิ้วและในเรือนผมสีน้ำตาลดัดสั้น แล้วหมาป่าทมิฬคนหนึ่งก็เข้าใจทันที มันเชื่อมโยงภาพที่เห็นตรงหน้าเข้ากับตำนานปรัมปราที่วานีร์เล่าขานให้ลูกหลานฟัง

"นี่คืออัสวีทาค!" หมาป่าทมิฬคนหนึ่งคำราม ในจังหวะเดียวกับที่โซฟีปลดปล่อยพลังไฟฟ้าทั้งหมดที่รวบรวมไว้ลงสู่ น้ำซึ่งท่วมนองลานกว้าง แล้วแล่นปราดไปถึงหมาป่าทมิฬที่ยืนในน้ำท่วมสูงถึงข้อเท้า

พวกมันไม่มีโอกาสแม้แต่น้อย

โซฟีหันกลับไปทางท่าเรือ กระแสไฟฟ้าสายสุดท้ายไหลผ่านหินบนพื้น เธอแทบไม่ขาดตามองกองศพควั่นกรุ่นซึ่งตอนนั้นนอนจมแอ่งน้ำ ลูกดอกเงิน

ที่ระดับอยู่บนปกเสื้อของพวกมันกลายเป็นสีแดงสว่างแบบโลหะที่หลอมละลาย

เสียงผิวปากดังขึ้นอีกครั้ง เธอยังหัน

โซฟีวิ่งลุยน้ำในลาน แทบหายใจไม่ทัน

หมาป่าทมิฬคนนั้นพูดถูกเพียงครั้งเดียว เธอมีสายเลือดอัสนีวิหคอยู่
ส่วนหนึ่ง เมื่อนานมาแล้ว ยายทวดของเธอเคยให้กำเนิดลูกที่เกิดกับมนุษย์
ก่อนถูกประหารชีวิต ทุกวันนี้พรสวรรค์ที่ว่าเป็นเหมือนตำนานมากกว่าข้อเท็จจริง
ที่ว่ามันกลับปรากฏขึ้นอีกครั้งในตัวโซฟี

นั่นคือเหตุผลที่พวกกบฏต้องการตัวเธออย่างยิ่ง เหตุผลที่พวกนั้น
ส่งเธอไปทำภารกิจอันตรายครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุผลที่พิปปาเห็นคุณค่าในตัวเธอ
โซฟีมีกลิ่นเหมือนมนุษย์และสวมบทบาทเป็นมนุษย์ได้อย่างแนบเนียน แต่ใน
เส้นเลือดของเธอซุกซ่อนพลังที่สังหารศัตรูได้ในชั่วพริบตา เมื่อนานมาแล้ว
แอสเทอริเคยตามล่าและสังหารเหล่าอัสนีวิหคจนสูญพันธุ์ เธอไม่เคยรู้ว่ายายทวด
รอดชีวิตมาได้อย่างไร ลูกหลานของตระกูลเก็บำความลับแห่งสายโลหิตนี้เอาไว้
เธอเองก็จะเก็บมันไว้เช่นกัน

จนกระทั่งวันนั้นเมื่อสามปีก่อน วันที่ครอบครัวของเธอถูกสังหาร
และถูกพรากไป วันที่เธอพบฐานที่มั่นของพวกโอเฟียนที่อยู่ใกล้ที่สุด และแสดง
ให้พวกนั้นเห็นความสามารถที่เธอมี วันที่เธอบอกว่าอยากให้อะไรให้
เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน

เธอเกลียดพวกโอเฟียน เกลียดพอๆ กับพวกแอสเทอริและโลกที่พวกมัน
สร้างขึ้น ตลอดสามปีที่ผ่านมา พวกโอเฟียนใช้เบาะแสเกี่ยวกับที่อยู่ของเอมิล
เป็นเหยื่อล่อ พร่ำรับปากว่าจะตามหาเขา จะช่วยพาเขาออกมา ขอแค่เธอยอม
ทำภารกิจให้*อีกครั้ง* พิปปากับศรเงินอาจเชื่อมั่นในอุดมการณ์เดียวกัน แม้ว่า
วิธีต่อสู้เพื่ออุดมการณ์จะแตกต่างกัน แต่สำหรับโซฟีแล้ว เอมิลต่างหาก
คืออุดมการณ์ของเธอ แน่บนอนว่าโลกที่เป็นอิสระย่อมวิเศษสุด แต่อิสรภาพ
จะมีความหมายอะไรถ้าเธอไม่เหลือครอบครัวให้อยู่ร่วมสุขด้วยกัน